

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2581/2563

พนักงานอัยการจังหวัดสกลนครโจทก์ นางสาว ร. กับพวกผู้ร้อง นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 338, ป.อ. มาตรา 337, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 309, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 318, ป.วิ.อ. มาตรา 218

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องและขอให้ลงโทษจำเลยฐานริดเอาทรัพย์สิน ตาม ป.อ. มาตรา 338 แต่ข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานโจทก์ ฟังไม่ได้ว่ามีพฤติการณ์ที่มีภาพการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 อันเป็นวัตถุประสงค์ตามฟ้องที่จะไปเผยแพร่ให้บุคคลอื่นดูอยู่จริง การกระทำของจำเลยไม่อาจแน่ใจได้ว่าเป็นการกระทำโดยมีเจตนาจะข่มขืนใจผู้เสียหายที่ 2 ให้ยอมให้สร้อยคอทองคำ โดยการขู่เชิญว่าหากผู้เสียหายที่ 2 ไม่ยินยอม จำเลยจะนำพฤติการณ์ที่บันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างจำเลยและผู้เสียหายที่ 2 ไปเผยแพร่ให้บุคคลอื่นดูอันเป็นการขู่เชิญว่าจะเปิดเผยความลับโดยพฤติการณ์นั้น อย่างไรก็ตามได้ความว่าจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 มีเพศสัมพันธ์กัน อันถือเป็นเรื่องเสื่อมเสีย การกระทำของจำเลยถือเป็นการข่มขืนใจผู้เสียหายที่ 2 ให้ยอมให้ตนได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชื่อเสียงของผู้เสียหายที่ 2 ผู้ถูกขู่เชิญ เมื่อผู้เสียหายที่ 2 ยอมคืนสร้อยคอทองคำแก่จำเลย การกระทำจึงเข้าลักษณะเป็นความผิดฐานกรรโชกซึ่งมีโทษเบากว่า ปัญหาดังกล่าวถือเป็นข้อเท็จจริงอันเกี่ยวพันกันกับความผิดข้อหาอื่นที่ศาลฎีกาได้รับวินิจฉัยมาและเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาสนา ศีลธรรมอันดีของประชาชนและลงโทษจำเลยฐานกรรโชก ตาม ป.อ. มาตรา 337 วรรคหนึ่ง ตามที่พิจารณาได้ความได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 276, 277, 283 ทวิ, 309, 317, 318, 338 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานางสาว ร. ผู้เสียหายที่ 1 และนางสาว อ. ผู้เสียหายที่ 2 โดยนางสาว ร. มารดาผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้แก่ผู้ร้องทั้งสองจนเสร็จสิ้น ในคดีส่วนแพ่งจำเลยให้การขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่ง (เดิม), 277 วรรคหนึ่ง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 309 วรรคหนึ่ง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม), 318 วรรคสาม (เดิม), 338 (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามมาตรา 91 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจาร จำคุก 6 ปี ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานกระทำความผิดซ้ำเร้าเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำความผิดซ้ำเร้าเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามมาตรา 90 จำคุก 8 ปี ฐานพรากผู้เยาว์อายุเกินสิบห้าปี แต่

ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากมารดาโดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วยเพื่อการอนาจาร จำคุก 4 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 16 ปี ฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการหรือจำยอมต่อสิ่งใดกับฐานกระทำความชำเราผู้อื่น เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำความชำเราผู้อื่น ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามมาตรา 90 จำคุก 8 ปี และฐานริดเอาทรัพย์ จำคุก 3 ปี รวมจำคุก 41 ปี และให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 8 มกราคม 2561) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง จำเลย อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า ผู้เสียหายที่ 1 เป็นมารดาของผู้เสียหายที่ 2 ผู้เสียหายที่ 2 เกิดวันที่ 1 มกราคม 2543 เมื่อเดือน มกราคม 2557 มารดาจำเลยติดต่อกับผู้เสียหายที่ 2 ไปแสดงเป็นผู้เดินทางเครื่องในคณะหมอลำของ มารดาจำเลย ผู้เสียหายที่ 2 และจำเลยจึงได้รู้จักกันและสนิทสนมรักกัน ต่อมาเดือนพฤษภาคม 2557 มารดาจำเลยไปขอหมั้นผู้เสียหายที่ 2 ผู้เสียหายที่ 1 อนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 2 หมั้นกับจำเลย ฝ่ายจำเลยนำเงินสด 20,000 บาท และสร้อยคอทองคำหนัก 1 บาท มาเป็นของหมั้น ตกลงกันว่า เมื่อผู้เสียหายที่ 2 เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก็ให้แต่งงานกัน แต่เมื่อผู้เสียหายที่ 2 เรียนจบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก็ยังไม่ได้มีการแต่งงานกัน ครั้นวันที่ 4 กรกฎาคม 2558 ผู้เสียหายทั้งสองและ จำเลยกับมารดาจำเลยได้เจรจายกเลิกการแต่งงานระหว่างจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 โดยฝ่ายจำเลย ไม่ขอคืนของหมั้น และห้ามจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 ติดต่อกันต่อไป สำหรับความผิดฐาน พรากผู้เยาว์ตามฟ้องข้อ 1.3 ถึงข้อ 1.6 และความผิดฐานริดเอาทรัพย์ตามฟ้องข้อ 1.8 ศาลชั้นต้น พิพากษาจำคุกไม่เกิน 5 ปี ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน คดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง คดีถึงที่สุด ชั้นนี้มีปัญหาต้อง วินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการ อนาจาร ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานกระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่ เกินสิบห้าปี ตามฟ้องข้อ 1.1 และข้อ 1.2 กับความผิดต่อเสรีภาพและความผิดฐาน ข่มขืนกระทำความชำเราผู้อื่น ตามฟ้องข้อ 1.7 หรือไม่ เห็นว่า สำหรับความผิดตามฟ้อง ข้อ 1.1 และข้อ 1.2 โจทก์มีผู้เสียหายทั้งสองเป็นพยาน พยานโจทก์ทั้งสองไม่มีสาเหตุโกรธเคืองจำเลยมาก่อน พยานทั้งสองมาเบิกความมีรายละเอียดต่าง ๆ ได้ความเชื่อมโยงสอดคล้องต้องกัน โดยเฉพาะ ผู้เสียหายที่ 2 เป็นหญิงอายุน้อย ไม่เชื่อว่าจะมาเบิกความมีข้อความที่อาจทำให้ตนเองเสื่อม เสียชื่อเสียงโดยไม่เป็นความจริง คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองมีน้ำหนักให้รับฟัง พยานโจทก์ ดังกล่าวเมื่อรับฟังประกอบกับข้อความที่ผู้เสียหายที่ 2 พุดคุยกับจำเลยทางโทรศัพท์ และทางฝ่าย ผู้เสียหายที่ 2 บันทึกไว้ มีข้อความหลายตอนสอดคล้องแสดงว่า ผู้เสียหายที่ 2 กับจำเลยเคยมี ความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันด้วยแล้ว ทำให้พยานโจทก์มีน้ำหนักยิ่งขึ้น เชื่อว่าในวันเกิดเหตุเมื่อเดือน พฤษภาคม 2557 จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งขณะนั้นอายุยังไม่เกิน 15 ปี ไปที่บ้านจำเลย แล้วได้ กระทำความชำเราผู้เสียหายที่ 2 จนสำเร็จความใคร่ การกระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกิน สิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และฐาน กระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี เป็นความผิดตามฟ้อง จำเลยนำสืบแต่เพียงลอย ๆ ว่า ในวันที่ 9 พฤษภาคม 2557 จำเลยไม่ได้พาผู้เสียหายไปที่ใดและไม่ได้กระทำความผิดในวันดังกล่าว ถ่ายต่อกรกล่าวอ้าง ไม่ชัดเจนว่า ในวันเกิดเหตุดังกล่าวนั้นหลังจากซ่อมเดินทางเครื่องเสร็จแล้ว จำเลยไม่ได้พาผู้เสียหายที่ 2 ไปที่บ้านจำเลยดังที่จำเลยอ้างจริงหรือไม่ พยานหลักฐานจำเลยไม่มี น้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับความผิดตามฟ้องข้อ

1.7 โจทก์มีผู้เสียหายที่ 2 เบิกความว่า เมื่อพยานจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว มีการพูดคุยกันเรื่องการแต่งงานของพยาน แต่ตกลงกันไม่ได้ วันที่ 4 กรกฎาคม 2558 ฝ่ายจำเลยและฝ่ายพยานได้พูดคุยกัน และตกลงยกเลิกการแต่งงานโดยฝ่ายจำเลยจะไม่ขอของหมั้นคืนและห้ามพยานกับจำเลยติดต่อกัน ต่อมาวันที่ 11 ตุลาคม 2558 จำเลยติดต่อพยานผ่านทางแอปพลิเคชันไลน์บอกให้พยานไปพบจำเลยพร้อมกับส่งคลิปวิดีโอที่มีภาพพยานมีความสัมพันธ์ทางเพศกับจำเลยมาให้พยานดู โดยชี้ว่าหากพยานไม่ไปพบจำเลยจะนำคลิปวิดีโอดังกล่าวไปเผยแพร่ พยานจึงยอมไปพบจำเลยและมีเพศสัมพันธ์กัน ต่อมาวันที่ 8 พฤศจิกายน 2558 วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2559 วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2559 และวันที่ 18 กันยายน 2559 จำเลยติดต่อมาหาพยานและข่มขู่พยานเช่นเดิม พยานยอมไปพบจำเลยและมีความสัมพันธ์ทางเพศทุกครั้ง โดยในเดือนกันยายน 2559 นั้น จำเลยยังได้บอกให้พยานนำเงินสด 20,000 บาท และสร้อยคอทองคำที่เป็นของหมั้นไปคืนจำเลย หากคืนแล้วจะลบคลิปวิดีโอทั้งไป จำเลยติดต่อพยานทางแอปพลิเคชันไลน์ครั้งสุดท้ายวันที่ 23 กันยายน 2559 การที่จำเลยส่งข้อความดังกล่าวทำให้พยานรู้สึกกลัว ต่อมาวันที่ 2 ตุลาคม 2559 พยานนำสร้อยคอทองคำที่จำเลยมอบให้เป็นของหมั้นไปคืนจำเลยที่บ้านแล้วรีบกลับ จากนั้นประมาณ 1 สัปดาห์ ผู้เสียหายที่ 1 ถามพยานว่าสร้อยคอทองคำไปไหน พยานบอกว่านำไปคืนจำเลยแล้วและเล่าเหตุการณ์ให้ผู้เสียหายที่ 1 ฟัง ผู้เสียหายที่ 1 ให้พยานใช้โทรศัพท์สอบถามจำเลยว่าลบคลิปวิดีโอแล้วจริงหรือไม่ การพูดคุยมีการบันทึกเสียงไว้ และมีผู้เสียหายที่ 1 เบิกความสนับสนุนว่า ต่อมาประมาณเดือนกรกฎาคม 2558 ฝ่ายพยานและฝ่ายจำเลยเจรจาพูดคุยกันอีกครั้ง ตกลงว่ายกเลิกการแต่งงานกัน จำเลยบอกว่าทรัพย์สินที่ส่งมอบจะไม่ขอเรียกคืน พยานบอกจำเลยว่าต่อไปนี้ห้ามจำเลยและผู้เสียหายที่ 2 ติดต่อกัน หลังจากนั้นประมาณ 2 ถึง 3 สัปดาห์ พยานรู้สึกผิดสังเกตโดยผู้เสียหายที่ 2 บอกว่าในช่วงวันเสาร์และวันอาทิตย์ต้องไปทำงาน พยานถามแล้วผู้เสียหายที่ 2 บอกว่าครูให้ไปทำรายงาน ต่อมาประมาณเดือนตุลาคม 2559 พยานไปตรวจดูทรัพย์สินของพยาน ปรากฏว่าสร้อยคอทองคำที่จำเลยนำมาหมั้นผู้เสียหายที่ 2 หายไป พยานสอบถามผู้เสียหายที่ 2 ผู้เสียหายที่ 2 เล่าให้ฟังว่าจำเลยพูดข่มขู่ผู้เสียหายที่ 2 ว่าหากผู้เสียหายที่ 2 ไม่ไปพบจำเลย จำเลยจะส่งคลิปวิดีโอมีภาพจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 มีเพศสัมพันธ์กันให้บุคคลอื่นดู ผู้เสียหายที่ 2 จึงยอมไปพบจำเลย และในวันที่ 2 ตุลาคม 2559 ผู้เสียหายที่ 2 ได้นำสร้อยคอทองคำที่เป็นของหมั้นไปมอบให้จำเลย เนื่องจากจำเลยข่มขู่ว่าหากไม่นำสร้อยคอไปมอบให้จำเลยจะส่งคลิปวิดีโอดังกล่าวไปให้บุคคลอื่นดู วันดังกล่าวหลังจากพยานพูดคุยกับผู้เสียหายที่ 2 แล้ว พยานให้ผู้เสียหายที่ 2 ใช้โทรศัพท์ไปพูดคุยกับจำเลยว่าได้ถ่ายคลิปวิดีโอมีภาพจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 มีเพศสัมพันธ์กันจริงหรือไม่ จำเลยยอมรับว่าได้ถ่ายคลิปวิดีโอดังกล่าวไว้จริง เมื่อจำเลยรับสร้อยคอทองคำคืน จำเลยได้ลบคลิปวิดีโอทั้งไปแล้ว พยานได้บันทึกเสียงการเจรจาพูดคุยนั้นไว้ พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้เสียหายที่ 2 และจำเลยหลังจากตกลงยกเลิกการแต่งงานได้ความสอดคล้องต้องกัน ได้พิเคราะห์บันทึกการพูดคุยทางโทรศัพท์ แม้ไม่ได้ความว่าได้พูดคุยกันเมื่อใดแน่ แต่จากการพูดคุยก็ได้ความว่า ขณะนั้นจำเลยไปทำงานที่ร้านขายรถ จำเลยเบิกความว่า ในช่วงวันที่ 25 กรกฎาคม 2559 ถึงวันที่ 31 ตุลาคม 2559 จำเลยทำงานที่บริษัทมดแดงมอเตอร์ จำกัด และได้รับสร้อยคอทองคำที่เป็นของหมั้นคืนไปแล้ว ตรงตามพยานโจทก์ทั้งสองเบิกความ จำเลยไม่ได้นำสืบพยานหลักฐานเกี่ยวกับการพูดคุยทางโทรศัพท์ดังกล่าวเป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงที่ได้ความตามบันทึกการพูดคุยทางโทรศัพท์นั้นมีน้ำหนักให้รับฟัง พยานหลักฐานของโจทก์มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกันโดยตลอด

ดังนี้ เมื่อการติดต่อระหว่างผู้เสียหายที่ 2 และจำเลยหลังจากตกลงเลิกแต่งงานกันมีลักษณะที่ความถี่ห่างไม่ได้สม่ำเสมอต่อเนื่องกันจนผู้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวทั่วไป กรณีเป็นไปได้ว่าเมื่อฝ่ายผู้เสียหายที่ 1 และจำเลยตกลงเลิกการแต่งงานระหว่างผู้เสียหายที่ 2 และจำเลยแล้วโดยฝ่ายจำเลยไม่ขอรับสร้อยคอทองคำที่เป็นของหมั้นคืน ต่อมาฝ่ายจำเลยอาจมีความจำเป็นทางการเงินหรือนึกเสียดายอยากได้สร้อยคอทองคำที่เป็นของหมั้นคืน จำเลยจึงวางแผนการด้วยการนำเอาเรื่องที่จำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 เคยมีเพศสัมพันธ์กันมาข่มขื่นใจผู้เสียหายที่ 2 ให้ออกไปพบจำเลย หากไม่ออกไปพบจำเลยจะเอาเรื่องที่เคยมีเพศสัมพันธ์กันไปบอกเผยแพร่แก่บุคคลอื่นจนผู้เสียหายที่ 2 กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชื่อเสียงของตนจึงออกไปพบจำเลย จำเลยก็ข่มขื่นกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 จากนั้นจำเลยก็จะนำเรื่องที่จำเลยเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหายที่ 2 รวมถึงเรื่องที่ได้มีเพศสัมพันธ์กันต่อมาและที่จะเกิดขึ้นต่อไปข่มขื่นใจให้ผู้เสียหายที่ 2 นำสร้อยคอทองคำของหมั้นไปคืนจำเลยก็เป็นไปได้ ตามพฤติการณ์แห่งคดีจำเลยน่าจะไม่ใช่บุคคลที่มีความประพฤติเรียบร้อยมากนัก เชื่อว่าจำเลยได้นำเอาเรื่องที่จำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 เคยมีเพศสัมพันธ์กันมาเป็นเหตุข่มขื่นใจผู้เสียหายที่ 2 ให้ออกไปพบจำเลย หากไม่ออกไปพบจำเลยจะเอาเรื่องที่เคยมีเพศสัมพันธ์กันนั้นไปเผยแพร่แก่บุคคลอื่นจนผู้เสียหายที่ 2 กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชื่อเสียงของตนจึงออกไปพบจำเลย แล้วจำเลยข่มขื่นกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 เป็นความจริง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดต่อเสรีภาพและความผิดฐานข่มขื่นกระทำชำเราผู้อื่นตามฟ้องข้อ 1.7 จำเลยนำสืบแต่เพียงลอย ๆ ว่า ไม่เคยข่มขู่ผู้เสียหายที่ 2 ไม่เคยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ข้ออ้างเรื่องจำเลยไปสอบเป็นครู สถานที่สอบก็อยู่ไม่ไกลกันมากนักและน่าจะไม่ได้สอบทั้งวัน พยานจำเลยไม่มีน้ำหนักให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อย่างไรก็ตามเกี่ยวกับความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามฟ้อง ตามคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ไม่ชัดเจนเสียทีเดียวว่าจำเลยได้พรากโดยการพาผู้เสียหายที่ 2 แยกไปยังที่ใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพรากผู้เยาว์ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2559 ตามฟ้องข้อ 1.5 เมื่อผู้เสียหายที่ 1 เองเบิกความว่าหลังจากฝ่ายผู้เสียหายที่ 1 กับฝ่ายจำเลยตกลงเลิกการแต่งงานระหว่างผู้เสียหายที่ 2 กับจำเลยแล้ว พยานรู้สึกผิดสังเกตโดยผู้เสียหายที่ 2 บอกว่าช่วงวันเสาร์และวันอาทิตย์จะต้องไปทำงานแต่วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2559 เป็นวันจันทร์ โดยจำเลยเบิกความว่าวันดังกล่าวจำเลยเดินทางไปทำงานที่อำเภอสว่างแดนดิน เสร็จแล้วจำเลยเดินทางไปทำงานต่อที่อำเภอกุมภวาปี โดยจำเลยมีนาย ห. มาเบิกความสนับสนุนว่า วันดังกล่าวพยานว่าจ้างจำเลยไปแสดงดนตรีเสร็จงานเวลาประมาณ 15 นาฬิกา มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ พยานหลักฐานของโจทก์ยังไม่อาจรับฟังจนแน่ใจได้ว่า จำเลยกระทำผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามฟ้องข้อ 1.5 ปัญหาดังกล่าวถือเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวเกี่ยวพันกันกับการกระทำความผิดข้อหาอื่นที่ศาลฎีกาได้รับวินิจฉัยมา และเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ถึงที่สุดแล้วศาลฎีกาวินิจฉัยให้ได้ นอกจากนี้สำหรับความผิดฐานริดเอาทรัพย์ตามฟ้องข้อ 1.8 นั้น โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยบังอาจข่มขื่นใจผู้เสียหายที่ 2 ให้อยอมให้สร้อยคอทองคำที่จำเลยมอบให้ไว้แก่ผู้เสียหายที่ 1 โดยขู่เชื้ญว่าหากผู้เสียหายที่ 2 ต้องการให้จำเลยลบคลิปวิดีโอที่บันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์กันระหว่างจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 ให้ผู้เสียหายที่ 2 นำสร้อยคอทองคำไปคืน หากผู้เสียหายที่ 2 ไม่ยินยอม จำเลยจะนำคลิปวิดีโอที่มีภาพดังกล่าวไปเผยแพร่ให้ผู้อื่นดู อันเป็นการขู่เชื้ญว่าจะเปิดเผยความลับของผู้เสียหายที่ 2 โดยการนำคลิปวิดีโอไปเผยแพร่ เรื่องคลิปวิดีโอที่บันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์กันระหว่างจำเลยและผู้เสียหายที่ 2 นั้น ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความตอบนายจำเลยถามค้านว่า พยาน

ไม่เคยนำคลิปวิดีโอที่จำเลยถ่ายไว้ให้พนักงานสอบสวนดู และเบิกความตอบโจทก์ถามถึงว่า เหตุที่พยานไม่ได้นำคลิปวิดีโอดังกล่าวให้มารดาและพนักงานสอบสวนดู เนื่องจากเมื่อพยานได้รับคลิปวิดีโอแล้วพยานได้ลบทิ้งไป ด้วยเหตุนี้โจทก์จึงไม่มีคลิปวิดีโอที่มีภาพการมีเพศสัมพันธ์กันระหว่างจำเลยและผู้เสียหายที่ 2 เป็นพยาน ได้ตรวจดูบันทึกการพูดคุยทางโทรศัพท์ ก็ไม่มีข้อความตอนใดที่จำเลยยอมรับว่าจำเลยได้ถ่ายคลิปวิดีโอที่มีภาพการมีเพศสัมพันธ์ของคนทั้งสองไว้ หรือมีคลิปวิดีโอดังกล่าวอยู่จริงโดยชัดเจน ดังนี้เมื่อได้ความว่า แต่เดิมความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยและผู้เสียหายที่ 2 เริ่มต้นก็มีการส่อซอห่มนัยกันโดยถูกต้องตามประเพณีด้วยดี ดังนั้น แม้จะมีการล่วงละเมิดได้เสียกันก่อนก็ไม่มีเหตุผลที่จำเลยจะต้องไปบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์กันไว้ จนบัดนี้ก็ยังไม่ปรากฏว่ามีคลิปวิดีโอที่นั้นเผยแพร่ไป ข้อที่อ้างว่าจำเลยถ่ายคลิปวิดีโอเป็นภาพการมีเพศสัมพันธ์กันระหว่างจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 และมีคลิปวิดีโอที่นั้นไว้ยังมีแต่ความเลือนลอย เรื่องที่เกิดขึ้นน่าจะเกิดจากการที่จำเลยแต่งเรื่องคลิปวิดีโอขึ้นมาเองเพื่อข่มขู่ผู้เสียหายที่ 2 ที่มีเรื่องเสื่อมเสียเกิดขึ้น เป็นทำนองว่าจำเลยมีหลักฐานเพื่อนำไปเผยแพร่แสดงแก่บุคคลอื่นอยู่ในมือ ทำให้เกิดความเกรงกลัวมากขึ้นก็เป็นได้ การที่จำเลยตอบผู้เสียหายที่ 2 ว่าลบภาพไปแล้ว ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะไปยืนยันว่ามีคลิปวิดีโอซึ่งมีภาพดังกล่าวอยู่จริง การตอบบายเบี่ยงไปเช่นนั้นรวมถึงการตอบว่าโทรศัพท์หาย เครื่องพัง น่าจะเกิดจากการที่ผู้เสียหายที่ 2 ไปคาดคั้นจำเลย จำเลยก็ตอบแซ่เขื่อนไปมากกว่า กรณีอาจเป็นไปได้ว่าไม่มีคลิปวิดีโอที่มีภาพการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 อันเป็นวัตถุความลับตามฟ้องที่จะไปเผยแพร่ให้บุคคลอื่นดูอยู่จริง การกระทำของจำเลยยังไม่อาจแน่ใจได้ว่าเป็นการกระทำโดยมีเจตนาจะข่มขู่ผู้เสียหายที่ 2 ให้ยอมให้สร้อยคอทองคำ โดยการขู่เชื่อว่าหากผู้เสียหายที่ 2 ไม่ยินยอม จำเลยจะนำคลิปวิดีโอที่บันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์กันระหว่างจำเลยและผู้เสียหายที่ 2 นั้นไปเผยแพร่ให้บุคคลอื่นดูอันเป็นการขู่เชื่อว่า จะเปิดเผยความลับโดยคลิปวิดีโอที่นั้น เป็นความผิดฐานริดเอาทรัพย์ตามฟ้องข้อ 1.8 อย่างไรก็ดีตาม เมื่อได้ความว่าจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 ได้มีเพศสัมพันธ์กันอันถือเป็นเรื่องเสื่อมเสีย การกระทำของจำเลยดังกล่าวถือเป็นการข่มขู่ผู้เสียหายที่ 2 ให้ยอมให้ตนได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เชื่อว่า จะทำอันตรายต่อชื่อเสียงของผู้เสียหายที่ 2 ผู้ถูกขู่เชื่อว่า เมื่อผู้เสียหายที่ 2 ยอมคืนสร้อยคอทองคำแก่จำเลย การกระทำเข้าลักษณะเป็นความผิดฐานกรรโชก ซึ่งมีโทษเบากว่า ปัญหาดังกล่าวถือเป็นเรื่องข้อเท็จจริงอันเดียวเกี่ยวกับพยานหลักฐานอื่นที่ศาลฎีกาได้รับวินิจฉัยมาและเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ถึงที่สุดแล้วศาลฎีกาก็ยกขึ้นวินิจฉัยและลงโทษจำเลยฐานกรรโชกตามที่พิจารณา ได้ความได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 อนึ่ง เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2562 มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ใช้บังคับ โดยมาตรา 4 และมาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 276 และมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ตามลำดับและให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย ตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยมา นอกจากนี้เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2560 มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 ใช้บังคับ โดยมาตรา 4 ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา 337 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้อัตราโทษใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามฟ้องข้อ 1.5 ให้ยกฟ้อง สำหรับการกระทำของจำเลยตามฟ้องข้อ 1.8

เป็นความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรคหนึ่ง (เดิม) จำคุก 1 ปี เมื่อรวมกับโทษตามความผิดฐานอื่นทุกกระทง เป็นจำคุกรวม 35 ปี นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

เถลิงศักดิ์ คำสุระ · สุรทิน สาเรือง · กิตติพงษ์ ศิริโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2581/2563>